

NGHĨ VỀ HÀNH TRÌNH CỦA HẠT CÀ PHÊ

Tác giả: **Đoàn Văn Hân**

Giáo viên Ngữ văn Trường THPT Nguyễn Bình Khiêm

Từ lâu, cà phê đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của nhiều người. Mỗi sáng, một tách cà phê nóng hổi giúp ta tỉnh táo, tập trung để bắt đầu một ngày mới. Nhưng bạn đã bao giờ tự hỏi, hạt cà phê bé nhỏ ấy đã trải qua một hành trình dài như thế nào để đến được với chúng ta chưa?

Giữa sự ồn ào, náo nhiệt của phố thị, giữa dòng người vội vã, đôi khi ta chỉ muốn tìm một góc nhỏ bình yên cho riêng mình. Ngồi bên ly cà phê nóng, trong tiếng nhạc dịu êm phát ra từ chiếc máy hát của quán... thế là đủ cho một dấu lặng giữa bản hòa âm sôi động của cuộc sống mỗi ngày.

Nhâm nhi từng giọt đắng nồng nàn, để hương cà phê len lỏi vào từng ngõ ngách tâm hồn, bỗngưng ta lại mường tượng về thế giới của những hạt cà phê Ban Mê – xứ sở mang hương vị say đắm biết bao người.

Hạt cà phê ủ hương ngay trong chính mình. Từ khoảnh khắc gieo mình xuống lớp đất đỏ bazan màu mỡ, nó bắt đầu một vòng đời đẹp đẽ, dâng tặng hương sắc cho cuộc sống. Mầm cây khẽ tách đất vươn lên đón ánh mặt trời. Một, hai, ba... những chiếc lá xanh non kiêu hãnh căng mình trong gió, sẵn sàng tiếp nhận nắng sớm và khí trời của Tây Nguyên hùng vĩ. Qua tháng ngày được bàn tay cần cù của người nông dân chăm bón, cây cà phê cứ thế đâm chồi, nảy lộc, kiên cường vượt qua nắng cháy hay mưa dầm. Người – và cây – cùng trải những gian khó.

Rồi một ngày, giữa những kẽ lá, nụ hoa không ngăn được khát vọng mà trở mình. Hoa cà phê khoe lên vẻ đẹp trắng tinh khôi – nét đẹp chẳng loài hoa nào có được. Hương hoa không nồng nàn, chỉ thoảng qua, nhưng đủ khiến ong bướm say mê. Mùa hoa nở, những rẫy cà phê bạt ngàn xanh thẳm bỗng hóa thành biển trắng tinh khôi. Một tà áo vô tình ngang qua, khi bước đi rồi mà hương hoa dường như vẫn còn vương lại, lưu luyến như muốn níu bước người.

Tích tụ bao tinh túy của nắng gió Tây Nguyên, của đất đỏ bazan, của mồ hôi người nông dân giải dầu khuya sớm, quả cà phê dần chuyển sắc từ xanh sang đỏ mọng. Từng quả chín căng đầy, đợi chờ những bàn tay thu hoạch nâng niu hái xuống.

Bên trong lớp vỏ đỏ ấy, hạt cà phê vẫn âm thầm giữ trọn hương vị. Khi lớp vỏ được tách ra, khi hạt được phơi dưới nắng gió Tây Nguyên mà trở nên săn chắc, lúc ấy hương cà phê mới bắt đầu bộc lộ. Rồi qua những công đoạn rang xay, trộn phối đầy kinh nghiệm, hạt cà phê mới thật sự tỏa hương ngào ngạt – hương vị rất riêng của Ban Mê.

Nâng tách cà phê trong tay, nhâm nhi từng giọt nồng đượm, ta như nhìn thấy suốt hành trình của hạt cà phê từ đất đỏ đến chiếc bàn nhỏ giữa phố thị. Một hạt cà phê không chỉ mang hương sắc cho người Tây Nguyên, cho Việt Nam, mà còn lan tỏa đến khắp bạn bè thế giới.

Thương lắm, Ban Mê ơi!